

Sygn. akt III KK 261/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K. B.**

skazanego z art. 180a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

w dniu 13 lipca 2022 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 5 października 2020 r., sygn. akt II K [...],

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z 5 października 2020 r., uznał K. B. za winnego prowadzenia w dniu 17 czerwca 2020 r. na drodze publicznej samochodu osobowego, nie stosując się do decyzji Starosty K. z 4 grudnia 2017 r. o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, to jest występku z art. 180a k.k., i skazał go

za to na karę grzywny; orzeczenie nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się oraz stało się wykonalne 13 października 2020 r.

Kasację od powyższego wyroku na korzyść oskarżonego wniosł, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 343 § 6 i § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k. przez niezasadne uwzględnienie wadliwego wniosku prokuratora i skazanie oskarżonego z art. 180a k.k., podczas gdy decyzja o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi obowiązywała tylko do 30 maja 2020 r., co winno skutkować uznaniem czynu oskarżonego za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. W konsekwencji skarżący wniosł o wydanie rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja z racji swej oczywistej zasadności zasługiwała w całości na uwzględnienie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Treść decyzji Starosty K. z 4 grudnia 2017 r., w powiązaniu z wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z 11 października 2017 r. (wyrokiem tym orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów), nie pozostawiała wątpliwości, że cofnięcie K. B. uprawnień do prowadzenia pojazdów nastąpiło na okres 3 lat od dnia 30 maja 2017 r. Oznaczało to, że w chwili popełnienia czynu, w dniu 17 czerwca 2020 r., owa decyzja już nie obowiązywała i wchodziła w grę ocena zachowania sprawcy jedynie w perspektywie wykroczenia określonego w art. 94 § 1 k.w. Jednocześnie stwierdzić należało, że wobec wszczęcia postępowania przed upływem roku od daty popełnienia czynu, dwuletni termin przedawnienia karalności rozpoczął swój bieg dopiero z chwilą zakończenia tego podstawowego rocznego terminu. Oznacza to, że karalność wykroczenia w niniejszej sprawie ustanie dopiero z upływem 3 lat od jego popełnienia (zob. wyr. z 22 kwietnia 2020 r., IV KK 507/19).

Dlatego Sąd Najwyższy wydał rozstrzygnięcie kasatoryjne (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.)

[as]

